

A honfoglalásról és Szent Istvánról

A honfoglalás, a magyarok megkeresztelkedése és az államalapítás emlékezete elválaszthatatlanul együtt él köztudatunkban Szent István alakjával, aki egy századdal a magyarok bejövetele után kerül az ország trónjára. A honfoglalás és az első király megítélése máig megosztja a magyar közvéleményt. Általánosnak mondható az a vélekedés, miszerint Árpád fejedelem megszerezte a hont, Szent István pedig karddal és kereszttel megtérítette őseinket, letelepítette, és megtanította őket a földművelésre, az európai életformára, és ezzel bevezette a harcos, nomád magyarokat a keresztény államok közösségébe. Az úgynevezett polgári Magyarország és a marxista rendszer történészei egyaránt elismerték, hogy a szentté avatott király rendkívüli tehetséggel rendelkező reálpolitikus volt. A nagy király történeti érdeme az, hogy felismerte: ha nem vesszük fel a keresztséget és vele az európai kultúrát, sorsunk ugyanaz lesz, mint volt a hunoknak és avaroknak: néhány nemzedéknyi idő után elenyészünk, mint tavasszal a hó.

Vélekedések

Az ateista, osztályharcos történészek úgy magyarázzák Szent István vallásosságát, hogy ő felismerte: a feudális osztálytársadalom és kizsákmányolás megszervezésében szüksége volt az egyház ideológiai segítségére, de kegyetlenül elbánt minden ellenfelével. Mások a kereszténységben látják az ősi, keleti magyar kultúra ellenségét; az első király semmisítette meg azt azzal, hogy kiirtotta a táltosokat, az ősi mítoszok énekmondóit és regőseit, ezért nem találhattunk rá pogány kori kultúránk eposzaira, a magyar Kalevalára. Egyesek azt bizonygatják, hogy minden kudarcunk forrása máig az, hogy eredeti keleti kultúránkat elvesztettük, amikor ránkerőszakolták a kereszténységet, ami nem illik a magyar alkatra. Ugyanakkor pedig ez a keresztény Európa nem fogadott be minket, s minden nagy veszedelmünkben magunkra hagyott. Nem állt mellénk a tatárjáráskor, a török ellen, amikor a

Habsburg-elnyomás ellen küzdöttünk, amikor szomszédaink feldaraboltak, és 1956-ban sem. A kereszténység kényszerzubbonyából akartunk kibújni, azért terjedt el oly gyorsan a reformáció hazánkban, mert annak függetlenebb szellemisége közelebb állt a nép tudatalattijában megőrzött pogánysághoz. Megmenthető-e a magyar nemzet? – teszi föl egy közírónk a kérdést, s válasza ez: igen, ha visszatér ősei hitéhez. A másik véglet pedig éppen azt veti a magyar kereszténység szemére, hogy az eredeti jézusi tanítással összeférhetetlenül, eszményképeiv a harcos, kardot forgató királyait emelte, az erőskezű országalapítót, a hadai élén bárdot forgató lovagkirályt, pedig mindketten vérrel szennyezték be kezüket. A Megváltó minden erőszakot visszautasított, a katonai szolgálatot is. . .

Mindezek a vélekedések együtt élnek történeti tudatunkban, és elbizonytalaníthatják a hívő magyar embert is.

És mindezek a felsorolt vélekedések hamisak – igazságmagjukkal együtt; tévedések, messze járnak az igazságtól. Nem egy új elmélet alapján oldjuk fel az ellentmondásokat, hanem csak azoknak az eredményeknek az összefoglalásával, melyek az utóbbi évtizedek kutatásain nyugszanak: Györffy György, László Gyula, Vargyas Lajos és más történészek, régészek, nyelvészek és néprajztudósok megállapításain. Sajnálatos tény, hogy e szakmunkák eredményei nem változtatták meg köztudatunkat.

Letelepedés, mezőgazdasági kultúra

A honfoglalásról és Szent Istvánról

Írta: Andrásfalvy Bertalan

2015. november 12. csütörtök, 08:10 - Módosítás: 2015. november 13. péntek, 21:45

www.karpatmedence.net

www.karpatmedence.net

A honfoglalásról és Szent Istvánról

Írta: Andrásfalvy Bertalan

2015. november 12. csütörtök, 08:10 - Módosítás: 2015. november 13. péntek, 21:45

A honfoglalásról és Szent Istvánról

Írta: Andrásfalvy Bertalan

2015. november 12. csütörtök, 08:10 - Módosítás: 2015. november 13. péntek, 21:45

